

aeda; ühhe sõnnaga: temma teggi keif, mis teine kähbe kähga innimenne wois teha.

Se innimenne olli enne, kui ta Brantsussema pea-liinas ennast rabba eest näitas, ommas küllas kulla koolmeister olnud.

Kül juur on Jummal immelik wäggi,
Mis Temma jo algmiesest ma-ilma peäl teggi
Kell' terwed liikmed, se tännago Tedda,
Ta wähhendab termete ja haigete hädda;
Ei Temma juur heldus siin ial ei wässi.
Ei lühikeseks sa ka ial Ta küssi.
Kui innimenne pallub ja lodab Ta peäle,
Sell' sadab Ta abbi ja kuleb ta heäle,
Kui süddamest usjud ja hüad Ta pole,
Siis aitab Ta sind ja kannab ka hõle:
Se sõnna on tõssi, et Jummal on helde,
Ta armastab sedda, mis õige ja selge;
Kui waras ja pettis ka halledast pallub,
Ei kule siis Jummal, kes häddas ka wallub,
Kas hüa ja kario ehl te muud kārra,
Siis lükkab sind Jummal jo ennesest ärra!

Innimenne käib wee peäl.

Üks Italiama preester, nimmega Paul Makkia, leidis aastal 1760 ommaist kihelkonnast üht meest, kes wee peäl wois käia, külliti langed:

ja istuda, kui kuiwa Ma peäl. Kui ta ennast kõrgelt kaldast süggawa wee sisse wiskas, siis ei läinud temma ial põhja, waid tuli kui puutüf, rinnast sadik püsti wee peäle. Mitto korda ollid taubrid, kes laewa süggawas wees, alt käiwad parrondamas ehl asjo merre põhjast ülles otsimas, tedda omma liggi olla wõtnud; agga ni pea, kui nemmad tedda lahti lastnud, olli mees, kui forgi-pu, wee peäle tulnud. Saggedaste on ta ennast pitkole wee peäle mahha pannud ja maggama uinunud.

Lodud asjode järrele katsujad ollid tedda mõötunud ja leidnud, et temma surus wee tüf 30 naela raskem olnud, kui mees.

Kül sünnib immet ilma peäl,
Mis meie polle näinud,
Waid agga kuulnud mõnda teäl,
Mis poja arm on teinud:
Ei olle legi Temma nõuks,
Waid sünnib keif Ta sureks auuks,
Ni Ma peäl, kui taewas!

Jessa kidad omma tarka poega.

Jessa: Armast Õppetaja! wadake üks lord minno poja peäle, kas se ei olle terraw poisike?